

Taková malá bouře ve sklenici vody. Ale zatraceně příjemná, to musel Petr uznat. Pak z JAMU odešli, dostal nabídku do Klicperáku a Jitka se vrátila na Slezsko, odkud pocházela. Občas o ní něco zaslechl, zůstali v kontaktu přes sociální sítě.

Jednoho dne se objevila na představení v Klicperově divadle, zavěšená do nějakého padesátníka s prošedivělými vousy a tlustými brýlemi. Představila jej jako Walicu. Později se ukázalo, že byli na lovu. Byl to divadelní režisér a Jitka jej vzala do Hradce právě proto, aby Petra viděl. Zašli na pivo, kde režisér Petrovi vylíčil, co se mu na jeho výkonu líbilo a co nikoliv (Petr musel zatnout zuby, protože špatně snášel kritiku od lidí, co sotva znal, ale tušil, že tento rozhovor je jedním z těch klíčových a musí jej zvládnout). Na konci večera odcházela s nabídkou na Fausta, kterého se Walica rozhodl aktualizovat a převést do ostravského prostředí. Zůstala touha po nesmrtelnosti a tragická láska, přibýly čoudící komíny a ostravský dialekt.

I když moc dobře věděl, že je angažmá v nově otevřeném divadle jedinečnou šancí, zároveň jej to děsilo. V Klicperovi měl vedlejší role, během šesti let se postupně propracovával od štěků k souvislejším textům, ale Faust měl stát celý na něm. Neměl se prakticky hnout z jeviště. Navíc byla celá hra napsaná volným veršem. Takže byly důležité nejen emoce, ale i frázování. Vynechali jste jednu jedinou větu a celý domeček ze sirek se rozsypal. Možná měl nějaký talent, ale *tak dobrý* nebyl. Popravdě řečeno, za svůj nejlepší výkon považoval právě školní nastudování *Zimní pohádky*. V té době cítil svobodu, byl na samotném startu a věděl, že do role musí dát vše. Ale postupem času se kouzlo vytrácelo. V posledních dvou letech si někdy připadal doslova jako podvodník, zvlášť když se zatáhla opona a on s hereckým souborem naslouchal potlesku, který je volal nazpět na jeviště. Nedával do toho vše a lidé to nepoznali. Šidil je, sahal jim do kapes, aby z nich vytáhl prachy, a oni je ještě ochotně obraceli naruby. Na nabídku kývl právě proto, aby jej vytrhla z této letargie. I když měl strach. Snad to v něm probudí živelnost, kterou kdysi cítil.

Pokud se byt jen na okamžik domníval, že role Fausta je lékem na stagnující herecké schopnosti (ale ve skutečnosti tomu nevěřil snad nikdy, stejně jako sebevrah nevěří, že leze na římsu jenom proto, aby si ověřil, zda nechce skutečně skočit), tak jej z omylu vyvedla hned první jevištní zkouška. Dřel, ždímal ze sebe emoce, ale byl příliš strojený, příliš mechanický. Prostě *jenom hrál*. Walica si jej po několikahodinovém trýznění vzal bokem, zatímco ostatní herci odešli na pauzu. Petr se posadil na jevištní schody, režisér se postavil naproti němu. Jejich tváře byly tak blízko, že Petr rozeznal suchou kůži drolicí se mezi Walicovými vousy.

„Jsi v pohodě? Nemáš nějaký jet lag nebo tak něco?“

Petr na režiséra nechápavě zamžoural.

„To se může stát, však víš. Několikahodinové rozdíly v časových pásmech způsobí, že si připadáš tak trochu mimo. Chtěl bys spát, protože na druhý straně zeměkoule, odkud jsi přiletěl, je pořádná tma. Ale ty se nacházíš na straně, kde zrovna pálí slunce. Po tvém mozku se chce, aby spíнал ve správné okamžiky, zatímco on chce jenom zemřít. Alespoň na chvíli.“ Sevřel ruku v pěst a zabušil s ní na Petrovu hruď. „Jenomže ty jsi nepřiletěl z druhé straně zeměkoule, chlapče. Přijel jsi z Hradce. A tam jsem viděl herce, který to má v sobě. Není možné, aby se to za ty tři hodiny cesty vytratilo. Jsi součástí autorské vize, kterou hodlám dotáhnout do konce. Rozhodně to nevzdám a dostanu to z tebe. Jenom potřebuješ motivaci.“

Režisér se prohnul, až mu zakřupalo v zádech.

„Někdy je to tak, že když už hraješ moc dlouho, tak zapomínáš na základní věci... jako správné dýchání, frázování a podobně. Nic si z toho nedělej, to se stane každému. Znal jsem jednoho barda, co si myslel, že už všechno odehraje na levačku a každý se z toho posadí na zadek. No... já se z toho na zadek neposadil a vysvětlil jsem mu to. Když jsme skončili, trochu se trásl, ale když pak vylezl na jeviště, vzal všem vítr z plachet. Ten rok dostal nominaci na Thálii. Víím, že by ten příběh měl lepší pointu, kdyby tu cenu dostal... no, ale tak to prostě